

Homo Cineris

Правописна грешка?!? Да, но не... Макар неграмотността в днешно време да е по-разпространена от масовото образование, това не е правописна грешка. Това е ново псевдонаучно понятие, описващо еkleктичната смес от национализъм, популизъм и демокрация – все неща, привидно коренно различни, но всъщност неразривно свързани едно с друго и формиращи холистична хармония. Тези три „съставки“ се обуславят една друга както органите в човешкото тяло. Всъщност *партиотът* е поредният партиен идиот с претенцията да бъде патриот. Партиотът е ГОРД да носи върху гърдите си националния ГЕРБ, готов е да се хвърли стремглаво в АТАКА срещу всяко „турско мекере“ и да гради България, но само в името на личното облагодетелстване. Без пари демокрацията е просто дума, изпразнена от съдържание, национализмът – безполезен „народняшки“ фанатизъм, а популизмът – театрална пиеса без публика.

Алековият Бай Ганьо изглежда като клоун пред съвременният партиот – както по мащаба си на мислене, така и този на действие. Партиотите не ядат люти чушлета, а черен хайвер. Те не пият ракия, а 20-годишно отлежало шотландско уиски. Не пътуват с железницата, а се возят в луксозни германски автомобили. И всичко това се гарнира с внушителни бонуси, заработени трудейки се за общественото благо. „Обществено благо“?!? Всъщност тези политически хамелеони знаят ли какво означават тези думи? Ами „националният интерес“? Някой ще каже, че това са абстрактни понятия... И ще бъде прав, защото както всички ние знаем добре, общият (общественият) интерес е проекция на даден частен интерес, защитаван от овластената група от хора, добрала се до ръководните позиции в държавата и наричаща себе си управленски елит. В демократичната система подобна селекция се извършва чрез периодични избори. Но селекцията предполага избор измежду качествени и реално съпоставими алтернативи. А няма ли селекция, демокрацията остава куха фраза. Изборът от своя страна предполага борба за гласовете на избирателите. Народният вот обаче не се печели с обещания с негативен характер – повишаване на инфлацията, безработицата, пенсионната възраст или понижаване на жизнения стандарт. Трябва позитивизъм. С други думи необходимо е бъдещето да бъде описвано красиво. Контрастът на „мрачното“ управление на предишното правителство с трудното настояще и светлото

бъдеще е политическа аксиома. Идеологията на популизма също така предполага, че вълкът ще бъде сит, но и агнето ще остане цяло. Всеки разумен човек обаче е наясно, че това няма как да стане или поне не може да се случва в продължителен отрязък от време, както и да остане без последствия. Популизмът обаче се храни от демокрацията, а демокрацията – от популизма. Пъпната връв между двете – изборният процес – не може да бъде прекъсната, защото това би означавало да се ликвидират и демокрацията, и популизма. Само в едно авторитарно или тоталитарно общество изборният процес и популизмът не са необходимост, а демокрацията – фикция.

Къде отиде национализма, ще каже някой... Той винаги е бил тук под една или друга форма. И макар в първоначалната си форма и смисъл той да не е бил натоварен с отрицателна конотация, *национализмът* се превърна в най-страшното чудовище в *националната държава*

. Парадокс... Ксенофобията и иредентизма като рожби на национализма постоянно вдъхват живот на популизма, особено по време на предизборни кампании. Както е видимо, това се случва и в държави, считащи себе си за цивилизовани и двигатели на общоевропейската идея. Но странно ли е национализмът в неговата негативна форма да намира широк отзвук в исторически първата национална държава – Франция? Риторичен въпрос... А патриотизмът – позитивната форма на национализъм – защо остава на заден план? Може би отговорът е много по-прост отколкото изглежда – просто патриотизмът е ненужен на политиката и нейните цели. Той е насочен навътре към общността, за разлика от национализмът, който е отправен навън, към външни общности. Патриотизмът е пасивен, а национализмът – агресивен, вечно търсещ врага.

А партиотът има нужда от конфликт, сблъсък, противостоене, врагове, контраст „минало-настояще-бъдеще”. Партиотът е консерватор. Но той е също така социалдемократ, либерал, анархист, комунист, фашист. Той е такъв, какъвто публиката иска. Той е такъв, какъвто демокрацията изисква. Той е адаптивен и лесно се приспособява към всяка ситуация, защото името на партията и идеологическите ценности са просто грима върху лицето на лицемерния клоун. Той е популист, вярващ в националната кауза, каквато и да е тя. Защото всъщност не е важна самата кауза сама по себе си, а властта, която стои зад нея. А партиотът... той наистина има нужда от „своята” власт. Както наркоманът има нужда от своя наркотик...